

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/37/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719204880
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5719204880.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, proti žalovanému: B. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, T., o zaplatenie 229,20 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10Csp/118/2019-54 zo dňa 06.02.2020, takto

rozhodol:

P r i p ú š ť a čiastočné späťvzatie žaloby, rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žalobu zamietol, čo do zaplatenia istiny 20,- eur, z r u š u j e a konanie v tejto časti z a s t a v u j e .

Vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 209,20 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 229,20 eur od 18.10.2019 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 24,74 eur, zamietá.

Žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 229,20 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 18.10.2019 do zaplatenia a vyčísleným úrokom z omeškania v sume 24,74 eur. Žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi súd prvej inštancie nepriznal.

2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa opiera o ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z., § 39, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie vyhlásil dňa 06.02.2020 rozsudok bez nariadenia pojednávania, pričom pri svojej rozhodovacej činnosti vychádzal zo skutočnosti, že skutkové tvrdenia žalobcu namietané neboli, v dôsledku čoho sa považovali za nesporné a súčasne ich preukazovali niektoré listiny žalobcom pripojené do súdneho spisu. Avšak pokiaľ ide o právne posúdenie nároku žalobcu, súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že zmluva, a to úverová zmluva má všetky náležitosti vyžadované vtedy platným ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Absencia niektorých náležitostí úverovej zmluvy spôsobila, že podľa názoru súdu prvej inštancie je poskytnutý úver obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom v Piešťanoch žalovanému dňa 08.10.2014 bezúročný a bez poplatkov.

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že sa oboznámil so zmluvou o hotovostnom úvere a zmluvou o revolvingovom úvere, čísla uvedeného v žalobe, ktorú uzavrel žalovaný s predchodcom žalobcu, obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia, a. s. dňa 08.10.2014. Podľa tejto zmluvy bol

žalovanému poskytnutý úver vo výške 1.380,- eur ako úver bezúčelový pri celkovej výške mesačnej splátky 31,90 eur, ročnej úrokovej sadzbe 21,21 %, RPMN 23,6 % a priemernej hodnote RPMN 22,23 % ročne. Celková čiastka splatná spotrebiteľom predstavovala sumu 2.679,60 eur. Počet splátok bol dohodnutý na 84. Termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to 15. dňa v poslednom mesiaci. Pokiaľ ide termíny splatnosti splátok, zmluva konkrétne termíny splatnosti splátok neuvádzala. Uvádzala, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci a dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počítajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka s tým, že spotrebiteľ nájde informácie o splátkach aj na webovej stránke veriteľa. Z predmetného podľa súdu prvej inštancie bolo zrejmé, že termín splatnosti splátok bol definovaný tak zložitý v kontexte s termínom konečnej splatnosti úveru, že žalovaný ako spotrebiteľ sa mohol k termínu konečnej splatnosti úveru dopracovať až zložitým výpočtom, vychádzajúc z dátumu poskytnutia úveru a postupného napočítania splátok, pričom iný deň zročnosti platil pre prvú splátku a iný deň zročnosti pre druhú a nasledujúcu splátku. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že termín konečnej splatnosti úveru je pritom obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadovanou v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nedostatok tejto náležitosti spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z.

Podľa presvedčenia súdu prvej inštancie vyjadrenie konečnej splatnosti úveru v samotnej zmluve bolo urobené tak nezrozumiteľne pre bežného spotrebiteľa, kedy bežný spotrebiteľ sa mohol k termínu konečnej splatnosti dopracovať len zložitým prepočítaním podľa pravidiel dohodnutých pre splatnosť splátok uvedených v zmluvnom formulári, že táto nezrozumiteľnosť spôsobuje neplatnosť takéhoto vyjadrenia termínu konečnej splatnosti v zmysle ust. § 39 Obč. zákonníka a v dôsledku toho podľa presvedčenia súdu nastáva účinok, ako keby v zmluve táto náležitosť úverovej zmluvy absentovala.

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že z prehľadu o splácaní úveru, ktorý potom pripojil žalobca do súdneho spisu, bolo zrejmé, že žalovaný začal splácať úver 19.11.2014 a do 14.09.2017 platil 31,90 eur. Následne 18.12.2017 zaplatil 20,- eur a 22.01.2018 10,- eur. V zmysle vyjadrenia žalobcu, žalovaný celkovo zaplatil sumu 1.150,80 eur. Podľa súdu prvej inštancie ak mal žalovaný zaplatiť žalobcovi sumu 1.380,- eur 84 splátkami, tak výška splátky by predstavovala sumu 16,43 eur bez úrokov a poplatkov. K 15.01.2020, kedy bola zročná posledná splátka pred vyhlásením rozsudku dňa 06.02.2020 pri mesačnej splátke vo výške 16,43 eur a splácanie dlhu od novembra 2014 by mal mať žalovaný zaplatených 63 splátok, čo spolu predstavovalo sumu 1.035,09 eur. Podľa tvrdenia žalobcu však žalovaný mal ku dňu spisania žaloby zaplatenú sumu 1.150,80 eur. Podľa súdu prvej inštancie je teda zrejmé, že žalovaný ku dňu vyhlásenia rozsudku súdu mal zaplatenú vyššiu sumu, než by mal mať zaplatené do 15.01.2020 pri výške splátky 16,43 eur, čiže pri splátke, ktorá by bola vypočítaná len z dlhovanej istiny. Súd prvej inštancie sa totiž nestotožnil s názorom žalobcu, že jeho predchodca, obchodná spoločnosť Home Credit Slovakia platne vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru dňa 19.07.2017 výzvou, ktorú odoslala žalovanému ako doporučenú zásielku dňa 20.07.2017. Pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v dôsledku porušovania povinnosti dlžníkom riadne a včas splácať úver je potrebná nielen dohoda o takejto možnosti veriteľa podľa § 565 Obč. zákonníka v samotnej úverovej zmluve, ale aj dodržanie pravidiel, ktoré uvádza ust. § 53 ods. 9 Obč. zákonníka.

Napriek výzve súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal, že by pred mimoriadnym zosplatnením úveru jeho predchodca, teda obchodná spoločnosť Home Credit Slovakia si splnila notifikačnú povinnosť vo vzťahu k žalovanému a najmenej 15 dní pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru žalovaného upozornila na takúto možnosť postupu veriteľa v prípade nevyrovnania dlhu na splátkach. Preto súd prvej inštancie dospel k názoru, že veriteľ takýmto jednostranným právnym úkonom nemohol zmeniť dohodu o splácaní úveru v splátkach, pretože tento právny úkon nebol urobený platne v súlade s ust. § 53 ods. 9 Obč. zákonníka, čo spôsobuje jeho neplatnosť v zmysle ust. § 39 Obč. zákonníka.

Súd prvej inštancie bol potom toho presvedčenia, že žalovaný má splácať úver v zmysle dohody strán, a to úver, ktorý je bezúročný a bez poplatkov splátkami v sume 16,43 eur každý mesiac. Keďže k 06.02.2020 mal mať žalovaný zaplatených 63 splátok po 16,43 eur, čo predstavuje sumu 1.035,09 eur a k tomuto dňu podľa vyjadrenia samotného žalobcu mal zaplatených už 1.150,80 eur, bolo zrejmé, že mal zaplatený dlh vo väčšej sume, než predstavuje súčet jeho zročných splátok, resp. žalovaný mal na splátky úveru predplatené. Vzhľadom na túto skutočnosť súd žalobcovi vyhovieť nemohol, pretože žalobca požadoval splátky úveru, ktoré ešte neboli zročné.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že ich žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, nepriznal, keďže trovy konania mu v danom konaní nevznikli.

4. V zákonnej lehote podal žalobca odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie a domáhal sa zmeny rozhodnutia tak, aby súd žalobe žalobcu vyhovel, resp. zrušil rozhodnutie a vrátil vec súdu prvej inštancie. Podľa odvolateľa rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa žalobcu z dikcie ust. § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva podmienka presného určenia dňa, mesiaca a roka konečnej splatnosti úveru, a preto súd svojím rozhodnutím neprimerane prísne sankcionuje veriteľa za situácie, kedy zmluva spĺňa náležitosti vyžadované zákonom. Rovnako zastáva názor, že uvedená zmluva spĺňa všetky náležitosti uvádzané v ust. § 9 ods. 2 vyššie citovaného zákona, keďže spotrebiteľ bol v zmysle požiadavky Zákona o spotrebiteľských úveroch zrozumiteľne informovaný o tom, kedy dôjde k zániku zmluvy (za predpokladu riadneho plnenia povinností v zmysle zmluvy) a tým aj k zániku povinností, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy. K preukázaniu splnenia podmienok v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka odvolateľ uviedol, že plnenie v splátkach je spôsob zaplatenia dlhu, ktorý je výsledkom slobody medzi veriteľom a dlžníkom. Rovnako tak uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti splátok v prípade neplnenia splátkového kalendára je ponechané len na vôli veriteľa, ktorý si môže vymáhať každú jednotlivú splátku samostatne alebo môže v dôsledku porušovania povinností dlžníka pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu a žiadať zaplatenie dlhu okamžite a jednorazovo. Podľa žalobcu postupca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, t. j. požiadal o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s ust. § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Podľa odvolateľa ust. § 53 ods. 9 OZ nepredpokladá samostatné predchádzajúce písomné upozornenie na uplatnenie tohto práva. Dodávateľ môže spotrebiteľa upozorniť na uplatnenie tohto práva aj priamo v podaní, ktorým si toto právo uplatňuje. Na základe uvedeného má žalobca za nesporné, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ uzavrel, že vyhlásenie mimoriadnej úveru bolo neplatným právnym úkonom.

5. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalobcom v rozsahu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej napadnutej časti zmenil tak, že žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovanému domáhal sumy 209,20 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 229,20 eur od 18.10.2019 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 24,74 eur zamietol, podľa ustanovenia § 388 CSP.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odvolaciu argumentáciu uplatnenú žalobcom bolo posúdiť nárok žalobcu, ktorý bol zamietnutý v celom rozsahu.

7. Prioritne sa bolo potrebné vysporiadať s čiastočným späťvzatím žaloby v odvolacom konaní.

8. Podľa § 370 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Podľa odseku 2, súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí; ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. V zmysle odseku 3, ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

9. Keďže v danom prípade došlo zo strany žalobcu k čiastočnému späťvzatiu žaloby v čase, keď už rozhodol vo veci súd prvej inštancie, ale jeho rozhodnutie ešte nenadobudlo právoplatnosť, pričom žalovaný nevyslovil nesúhlas so späťvzatím žaloby, čím boli naplnené všetky zákonné predpoklady pre aplikáciu citovaného ust. § 370 CSP, odvolací súd čiastočné späťvzatie žaloby v časti istiny 20,- eur pripustil, rozsudok súdu prvej inštancie v tomto rozsahu zrušil a konanie v tejto časti zastavil.

10. Následne preskúmal odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle odvolacích námietok žalobcu. Žalobca v podanom odvolaní namieta odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v danom prípade v otázke určenia doby trvania a termínu konečnej splatnosti úveru. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

11. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

12. Základným dôvodom pre zamietnutie žaloby žalobcu (výrok odvolaním napadnutý) bola skutočnosť, že zmluva o hotovostnom úvere a zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 08.10.2014 neobsahuje povinné náležitosti stanovené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., a preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd vzhľadom na dispozitívny úkon čiastočného späťvzatia žaloby žalobcu musel zmeniť výrok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovanému domáhal zaplataenia sumy 209,29 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 229,20 eur od 18.10.2019 do zaplataenia a úroku z omeškania vo výške 24,74 eur, zamietol. Táto forma rozhodnutia odvolacieho súdu má však fakticky charakter potvrdzujúceho rozsudku.

13. Z ustáleného skutkového stavu okresným súdom vyplýva, že medzi stranami sporu bola uzavretá spotrebiteľská zmluva o úvere, na ktorú sa aplikujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

14. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1.

15. Pre spotrebiteľský úver sa v ZoSÚ z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy sú vymedzené v § 9 ods. 2 ZoSÚ. Vyššie citované ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutnými podstatnými obsahovými náležitosťami zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda k podstatným obsahovým náležitosťam zmluvy. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 ZoSÚ neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedený výklad zodpovedá zmyslu a účelu zákona č. 129/2010 Z. z. a dopadá aj na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného zákona s poukazom na § 1 ods. 8 ZoSÚ, kde je vyjadrená subsidiarita Občianskeho zákonníka, ako aj subsidiarita osobitných predpisov.

16. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnáť túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný, skutkový stav.

17. Práve z vyššie uvedeného dôvodu bol prijatý zákon č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Medzi takéto ustanovenia nepochybne patrí uvedenie konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Na to, aby bol považovaný spotrebiteľský úver

za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ, stačí, že chýba jeden z údajov vymedzených v tomto ustanovení.

18. V danom prípade, oboznámiac sa s obsahom spotrebiteľskej zmluvy, dospel aj odvolací súd k záveru, že termín konečnej splatnosti úveru nebol určený postačujúcim spôsobom tak, aby spotrebiteľ mal možnosť bez akýchkoľvek pochybností vedieť, ktorý deň je termínom konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že konečná splatnosť úveru musí byť určená konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Iba samotná dedukcia termínu konečnej splatnosti nepostačuje pre naplnenie ustanovenia § 9 ods. 1 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní, od uzavretia zmluvy, od počtu splátok. Spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (viď rozhodnutie KS v Žiline sp. zn. 10Co 465/2015 zo dňa 29. januára 2016).

19. Na podporu svojej argumentácie odvolací súd poukazuje tiež na obdobné rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co 108/2017 zo dňa 23. mája 2017, ktorý v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ohľadom termínu konečnej splatnosti úveru, že účelom § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, ako dlho je povinný plniť si povinnosti splácať úver, preto je nutné, aby dodávateľ v zmluve špecifikoval konečnú splatnosť úveru konkrétnym dátumom; obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 151/2012 zo dňa 19. septembra 2012. Napokon odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co 1546/2014 zo dňa 22.10.2015, v ktorom uviedol, že pojem termín predstavuje časové vymedzenie. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť v zmluve vyjadrený presným dátumom a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany (obdobne tiež napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/140/2018 zo dňa 27.06.2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline 11Co/149/2018 zo dňa 31.07.2018). Tak ako v uvedených prípadoch, ani v preskúmvanej veci sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že s dátumom splatnosti poslednej splátky musí byť spotrebiteľovi zrejme, aký je termín konečnej splatnosti celého úveru.

20. Odvolací súd tiež poukazuje aj na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ide o základné výkladové pravidlo, v zmysle ktorého v prípade, ak vzniknú pochybnosti, bude platiť priaznivejší výklad obsahu zmluvy v prospech spotrebiteľa. Priaznivejším výkladom zmluvy je v tomto prípade to, že termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je konkrétne vopred pevne stanovený deň, pričom tento nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzatvorenia zmluvy a počtu splátok. Tento deň nemôže byť ani súčasťou oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, keďže sa jedná o jednostranný právny úkon veriteľa. Spotrebiteľ musí už pri uzavretí zmluvy presne vedieť, teda bez akýchkoľvek matematických operácií, kedy, ktorým konkrétnym dňom je určený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

21. S poukazom na uvedené odvolací súd považoval za vecne správny záver súdu prvej inštancie, že v zmluve chýba aj obligatórna náležitosť požadovaná zákonom, a síce termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Pritom nároky, ktoré žalobca v konaní uplatňoval, sú bezpochyby tie, ktoré vyplývajú zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú však vzhľadom k absencii požadovanej náležitosti treba považovať za bezúročný a bez poplatkov.

22. Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa preukázania splnenia podmienok v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, túto vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie vyslovil správny záver, keď konštatoval, že žalobca nepreukázal, že pred mimoriadnym zosplatením úveru jeho predchodca, teda obchodná spoločnosť Home Credit Slovakia, a. s. si splnila notifikačnú povinnosť vo vzťahu k žalovanému a najmenej 15 dní pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru žalovaného upozornila na takúto možnosť postupu veriteľa v prípade nevyrovnania dlhu na splátkach. Aj podľa odvolacieho súdu veriteľ takýmto jednostranným právnym úkonom nemohol zmeniť dohodu o splácaní úveru v splátkach, pretože tento právny úkon nebol urobený platne v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, čo spôsobuje jeho neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Správne

preto súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca mal zaplatený dlh vo väčšej sume, než predstavuje súčet zročných splátok.

23. O náhrade trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému nepriznal náhradu trov konania, hoci bol v konaní úspešný, keďže z obsahu spisu nezistil, že by žalovanému nejaké trovy v súvislosti s týmto konaním vznikli (obdobne vid' uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018). Pokiaľ aj žalobca bol úspešný v časti týkajúcej sa čiastočného zastavenia konania v súvislosti s čiastočným späťvzatím žaloby, kde bolo dané zavinenie žalovaného, jednalo sa o jeho nepatrný úspech v konaní.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)